

Géczi János

Anatómia

Gécsi János
(1954, Monostorpályi)
költő, író, Veszprémben él,
József Attila-díjas

Megformázom a tested,
lelked szemrevaló vázát.
Hosszú, függesztett végtagok
a vonal rajzolta vállra illesztve,
s a mell, a csípő,
még mielőtt elkészülne a két láb.
Az absztrakt alapra kerülnek
a színek: a fehérbe sikló bézs,
a nyári alma pirosába játszó almavirág,
halvány szeplők makulái,
amelyek majd a napfénytől
avarbarnára égnek.

De ki voltál?
Okos, józan
és oly szilárd, mint az oltár?
Volt humorod?
Milyen a jellemed,
ha kesztyűbe bújtatod kezéd?
Hittél a teremtőben,
vagy fűben-fában, majomősben?
Jó voltál olykor, ha hevenyészve
beleolvastál egy költeménybe?
Szükséged van-e életrajzra?
Kell-e sebész, maszkmester, fodrász,
ha belülről nyom a csontváz?
Mely üzleteket kedveled,
hol fóliába zárják a kenyeret?
Hiányoznak-e a kollégák,
ismerősök, ha másik városba költözöl,
s napot napra, hogy meg ne fázz,
magadra öltesz?

Miféle emitt a szomszéd,
miféle vastag sminkkel
rajzol át az emlék amott,
amelyre legtöbbször gondolsz?
Van-e a lakásoddal gondod?
És mit adott hozzád,
s mit vett el tőled a neved?
Van-e, hogy Chaplint kineveted?
Hogy tetszenek a falak, a tükrök,
a haszontalan hangsor,
amellyel utánad szólnak?
S ha öregebb leszel, mint én most,
mitől foszt meg a lehetőség,
amely neked adatott?

Ennyinek elégnek kell lennie.

A képzeletem szült-e?
Vagy már nem vagy
senki képzeletének szülötte?